

BOG

FISKESONETTERNE (/BOEGER/FISKESONETTERNE)

Af Bjørn Rasmussen (/forfattere/bjorn-rasmussen) (2023)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET ([HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?SEARCH_BLOCK_FORM=870970-](https://bibliotek.dk/da/search/work/?search_block_form=870970-)

[BASIS%3A137336383&FRAGMENT=CONTENT](#))

Log ind (</user/login?destination=/boeger/fiskesonetterne>) for at anmelde

Bjørn Rasmussen har skrevet en stærk og fejende flot sonetkrans om hunden Fiske og især om dens ejer.

ANMELDELSE

28 nov.23

(/users/frederik-scholer)

Af Frederik Schøler (/users/frederik-scholer)

Skribent

Bjørn Rasmussen har skrevet en stærk og fejende flot sonetkrans om hunden Fiske og især om dens ejer.

Siden Inger Christensens Sommerfugledalen (<https://litteratursiden.dk/boeger/sommerfugledalen>) har det været et vovestykke at kaste sig ud i kunsten at skrive en sonetkrans. Bjørn Rasmussen har gjort det med 'Fiskesonetterne', og det er han sluppet godt fra.

Forfatteren skriver ud fra et plaget sind, og det er noget af det, der skaber spænding i 'Fiskesonetterne'. Grebet med at tage den skønneste form – sonetten – og fylde den med en angstfyldt kontrast virker. Kontrasten til det skønne virkede også sidste år for Harald Voetmann, da han skrev lumre sonetter i Hetaerebrevne (<https://litteratursiden.dk/boeger/hetaerebrevne-digte>).

En sonet er en et digt på 14 vers, fordelt på 4 strofer. Klassisk er fordelingen to strofer af 4 vers, fulgt af to strofer af 3 vers. Efter de to strofer med 4 vers sker der en omvendning, et skift både tematisk og formelt, da rimstrukturen ændres i de følgende to strofer med tre vers. Der er også helt faste krav til tryk og versfødder – det har jeg ikke styr på i en grad, så jeg kan udlægge dem, men de er der, man mærker dem, det virker vidunderligt.

En sonetkrans består af 15 sonetter, hvor sidste vers i første sonet er første vers i den anden sonet, således at sonet 1-14 danner en lang kæde, der ender i den 15., mestersonetten, der består af førsteversene fra de foregående 14 sonetter og samtidig overholder alle formkravene! Det er så megafedt, og bare det, at Bjørn Rasmussen behersker den form, er sejt. Jeg er vild med det.

'Fiskesonetterne' handler ikke om fisk, men om hunden Fiske og især om dens ejer. Hundeejeren har et skrøbeligt sind med angst og raseri, men finder trøst og tryghed hos sin gode hund Fiske, hvilket i sig selv kan være angstprovokerende, for den gode hjortehund Fiske er ikke helt ny. Hvordan skal det angstfyldte sind dog håndtere udsigten til en dag at miste Fiske?

*Min skat, min klogeste af alle –
jeg fryser til i frygten for din død
og hører kun min egen stemme kalde:
Vi æder trævler op, som nerver æder kød!*

'Fiskesonetterne' handler om Jeg'ets angst og kærlighed til Fiske. Om frygten for tabet og rejsen ind til kærlighedens kerne.

Sonetkransen falder i fire dele. Først anslaget, som er citeret herover, hvor frygten for at miste Fiske buldrer frem "som nerver æder kød". Det er fremprovokeret af, at Fiske har nyresten og skal opereres:

*Narkosen siver ind, så fin en kniv,
din blege hundehud med sting i kønnet,
og lægen siger: Døsen er massiv,
i morgen kommer hunden hjem forskønnet.*

Anden del er fra sonet 5 til sonet 11, som begge markerer et brud. I denne del dykker jeget ned i sin angst – hvad gør jeg, hvis Fiske dør? – tænker på afledningsmanøvre – "jeg lindrer sorgen ved at se dressur" – og når undervejs frem til at erkende, at hunde faktisk dør en dag, at det vil føles forfærdeligt, men også at det forfærdelige udspringer af kærligheden til hunden, som han altid vil bære med sig: "Da ved jeg, du er hjerte, jeg vil gemme!"

I tredje del finder fortælleren ro i sin nye mindre paniske forståelse af kærligheden til hunden, der her også vågner af narkosen efter operationen, og spørger, som hunde jo gør, med øjnene: "Er angsten gået i sig selv igen?"

Således når vi frem til fjerde og sidste afsnit – mestersonetten! – der konkluderer:

*Som regnen løber ned ad vinduesruden –
således falder du i søvn, og jeg
forstår at kærligheden er hundesnuden.*

Jeg har hørt en del læse sonetkransen som en fortælling om Fiskes død, og den kan læses sådan. Som i alle gode digtsamlinger er der plads til at fortolkning. For mig handler den om en krise: Fiske skal opereres og i narkose, hvilket altid er forbundet med en risiko for sådan et ordentligt skummel som en hjortehund. Det skaber en psykisk krise i fortællerens allerede angstfyldte sind, men i krisen findes også muligheden for indsigt. Den indtræffer, hunden vågner af narkosen, og jeget forstår at nu bryde angstens greb og være til stede med hunden og kærligheden til snuden i stedet at foregribe sorgen og den alligevel uomgængelige død. Det er jo unødvendigt for:

*Jeg tror, vi kan forkynde verset sammen –
at hundene er evigt engle.*

